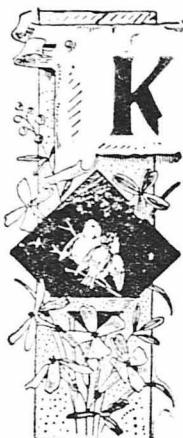

ΣΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ LÉON CLADEL

ΣΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΟ ΤΣΙΡΚΟ...

ΟΚΚΙΝΟΣ σάν τη φωτιά. Ιδρώνοντας νερό και αλια ἀπ' την καταπληκτική προστάθευά του, και μέ γεμάτα τα μοντάζια του ἀπό δροσίς αγνώστας, βρισκόταν ἔξινη τή στιγμή στὸ ὑπέροχο σημεῖο τῆς ἀθλητικῆς ἐπιδείξεως τοῦ διάσπατον.

Είχε πειά καταφέρει νὰ σηκώσει ἐπάνω ἀπὸ τὸ δύγκωδες, λιονταρίσιο κεφάλι του, τὸν τρομακτικὸ σιδερένιο δύκο μᾶς ἀγκύρας βαπτοῦ!

Αγαπαστείνοι οἱ θεαταὶ τὸν μικρὸν ἔκεινον ἕπανθρωπον τούροιον, μὲ πασμένη τὴν ἀνατονή τους ἀπ' τὴ λαχτάρα. Ἐννοοῦσαν σ' δὲ τὸ διάστημα αὐτὸν μια πίεση ἀντιτόφροφη στὰ στήνη των. Λέγεται τὸ τεράστιο ἔξινο βάρος τῆς ἀγκύρας δὲν βρισκόταν μετεώρῳ στὰ ἀτσιλεῖα μικράσια τοῦ κοίλοσσον ἔξινον, ἀλλὰ πλάκων τὰ στήνη τους καὶ τοὺς ἔκοβε τὴν ἄνασα.

Ἐξαρταστα, ἔνας γδοῦτος βροντερός σάν σεισμός, ἀκούστηκε. 'Ο γίγας είχε ἀφῆσε πέρι τὴν ἀγκύραν ἐλένθερη νὰ πέσῃ κάτω καὶ μὲ τὴν ανατονὴν τοῦ χειρού του σκούψε τ' αὐλάκια τοῦ ἰδρῶτα, ποὺ πλημμύριζαν τὸ πλατύ καὶ τονιζωμένη μέτωπό του.

— Μπράδου... Μπράδου...

Χειροφρεθήματα, ζωηρὰ καὶ ἡτοχωραγές ἔνθυμοισαμοῦ ἔσπασαν τῷρα ἀπ' τὰ λυτρωμένα στήνη τοῦ πλήθους. Χαιρεγέλαστος καὶ καλόκαρδος, τάν παιδί, διάσπατον τοὺς καρετοῖς μὲ ὑποκλίσεις, ἐνώ συγχρινεῖ τὸ πλαητάσιο του, διάμιντος Τυπικούλη, ἔτιώσε σ' ὅλους ἐν τέτει, τὸ ὅπιο δὲν ἀργησε νὰ μισογεμίσῃ ἀπὸ ἀφθονες πενταροδοσίας.

— Οὕτο!.... Βγήκε καὶ σήμερα μὲ αἷμα τὸ εὐλογημένο τους φωμάκι!.... ψεύδεται διάσπατον.

Τὸ πλῆθος είχε πειά διαλυθεῖ. Κάτω ἀπ' τὴ μικρούλα χιλιομετριανήν τέντα τους, καθηνούσαν τῷρα καὶ οἱ τρεῖς τους κι' ἔτρωγαν, ἐνώ παράμερος τὸ μικράχο φωράλιογό τους μασούλιζε τεμπελικὰ ἔσφροδα σαν καὶ ἀνεύιζε τὴ μαδημένη οὐρά του, διαγκύνει τίς αὐτίγες.

Κι' οἱ τρεῖς τους είλαμε;

Μά βέβαια, καὶ οἱ «τρεῖς» τους!

Γιατὶ διάσπατον αὐτὸς θίασος ἀριθμοῦσε καὶ τρίτο μέλος. Μιὰ μελαχρονή κατελλίτσα διέκοπε καρόνων, μιὰ πανορμίτσια, αινόν. πεντάμορφη καὶ ληγερή σάν φεΐδι.

Τὴ λέγαν Ζνέλλα καὶ ἐγδόνει ὑπέροχα στὸ τσίρκο, ντυμένη σάν μιταλαρίνα.

Ποιοὶ ίπταν; 'Από ποῦ ἐρχόντουσαν; Καὶ ποῦ πήγαναν, αὐτὰ τὰ δίχως στέγη καὶ πατρίδα ταξιδεύαμα πουλιά; Μήπως τὸ ηξεραν καὶ αὐτοί;

'Εσμεν κάποτε, πρό καυροῦ, σὲ κάποια μικρούλα πόλι, χαμένη στὸ δίλλο ἄκρο τῆς Γαλλίας, συντριψμένη κάποιαν ναναγυμνένων θύσιων, δίχως δόνα καὶ φήμη, καὶ δέσπραν ἀναμετέξεν τους ἀγχώριατα ἀπὸ τότε.

Τὸ φτωχούλια Ζνέλλα, θαυματουμένη ἀπ' τὸ καταπληκτικὸ πορεῖον τοῦ Μπραντεφέρ, μαγητησμένη ἀπ' τὴν ἀνδρίζια καὶ ἀγριωτῆθι θωριά τοῦ κεφαλοῦ του, ἀνακοντισμένη ἀπ' τὴν ἀσφάλεια ποντονιώθει πάντα του, κούλησε στὸ πλάτον σῶν στρειδῶν, ἀφοπόθηκε σ' αὐτὸν σὲ σκλάδα καὶ τὸν λάτρευε ἀπ' τὰ βάθη τῆς ἀπλούστης ψυχῆς της σάν Θεό καὶ κύριο της.

Οἱ Μπραντεφέρ πάντα, βρισκόντας στὸν μισούριο αὐτὴν κοπέλα διό τὸ δέλτητρο καὶ τὴ γοητεία, ποὺ ἀκτινοβολούσαν τὰ φλογερά της γειάτα καὶ νοιύθοντας διαρροές διόγυρά του δηλητὴ τὴ θέμην καὶ τὸ ἐνδιαφέρον πονδείχεν γι' αὐτόν, τὴ λάτρευε σάν πατέρας καὶ τὴ διψώσε σάν φύλος.

Κι' διάσπατον;

Τοῦδεις τοῦ φτωχοῦ αὐτούν καμπτούρη μιὰ τόσο εἰλικρινή στοργὴ καὶ οἱ δύο τους, δύο τὸ δέλτητρο καὶ τὴ γοητεία,

Τὴ πειά καὶ ἡ διντούλια καὶ οἱ κατατρέματα τῆς μοράς, τοὺς ἔνοντας σφρύται καὶ ἀχώριστα. Είχαν καὶ οἱ τρεῖς τους μιὰ μονάχα καρδιά καὶ ήσαν διότελα ποινές ή λίτες τους καὶ ή καρές τους.

Αποτελείσθων τόρα τὸ φαγητό τους — λίγο λαμπτόν καὶ κατνατά λουκάνικα — καὶ ή Ζνέλλα πετάχτηκε δρθῆ, χαρούμενη καὶ σβέλτη. Συμμάζεψε τὰ τοίχιανά τους πάτα, ἔχοντα στὰ πότηρά τους

λιγοστὸ κρασί ποὺ είχε ἀπομείνει στὸ μπουτάλι καὶ δίνοντας ἔνα φιλάκι στὸ μάγονό του Μπραντεφέρ, κάντρος γιὰ τὴ βούστη νὰ τὰ πλύνη.

Μὰ διάσπατον τὸν ἄρπαξε στὰ πεταχτά ἀπ' τὴ μέση, τὴν ἔσφιξη στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ φύλη μὲ δίψα στὸ ἄλικα καὶ ὑγρὸ της σόδια.

Ο Τυπικούλη ἀναγάλλισε, ἀντικρίζοντας τὸ τρωμερό τους σύμπλεγμα. Τοὺς χάιδεψε μὲ μιὰ ματά, γεμάτη ἀπὸ αἰθελητικὴ ἀγάπη, τοὺς πέταξε κάτιον γερὰ μιατούσιον πειραγμα, ἀλῶν μολατάτα, καὶ στρώθηκε νὰ φίξη μιὰ ματά στὸ γέρικο ἄλιογό τους.

* * *

'Αλλοίμονο! Μέσα σ' ἔνα χρόνο, οἱ τρεῖς ἀχώριστοι σύντροφοι ἀπομείναν μονάχα δύο.

Πρέψεις ἔνα χρόνο — στὰ μέσα τοῦ περασμένου Γενάρη — ξεσινε, κάπιο προὶ παταχνασμένο, ή λούνιοδένια ἔξεινη ὑπαρξίη ποὺ τὴν φωνάζειν Ζνέλλα.

Ήταν μιὰ ἀδύναμη, τρεμούλιαστη φλογίτσα καντηλιού, ποσθινετε στὸ πάντοιο φύσμα τοῦ παγκομένου βορροῦ. Ήταν ἔνα δροσάτο ἀνθρώπινο βιλασταράκι, ποὺ μαραθτρεὶς καὶ πάει...

Τὴν ἔθαψε ἀδάρκων διάσπατον τὸν παραχωρικούν νεκροταφείον, μὰ στηνε μαζύ της καὶ τὴ μισή του παραχρή.

Ήταν οἱ διώ τους τώρα.

Κι' διώ περινοῦσε διάσπατος, τόσο καὶ ἔρεβαν οἱ φτωχοὶ ἀπ' τῆς συγκρητῆς Ζνέλλης τὰ φαρμάκια.

Χθὲς είχε κλείσι τὸ γόργον ἀπ' τὴν ήμέρα τοῦ καμουφλήσαντος τὴν διάσος τῶν διότελων παιδῶν συντρόφων δὲν ἔδωσε παράστασι. Κλεισμένοι καὶ οἱ δύο τους στὸ χιλιοτρυπημένο τους τσαπτήρι, διαθέρωσαν εὐλαβικὰ τὴ θύειρη ἐπέτειο στὴν ιερὴ καὶ ἀγαπημένη μνήμη της.

Μὰ σήμερα ήταν δύλλο πειά. Σήμερα ξπρεπε νὰ βγή μὲ κάθε θυσία τὸ καθημερινὸ φωμάκι τους καὶ τὸ δερό κορτάρι τοῦ γέρικου διότε.

Μεσημέρι κοντά τώρα, 'Ένας ἀγριωμός ήλιος τοποτεῖται τὴν κειμονιάτικη πλάτη, μὰ δὲν ζεταίνει καθηδόνι τὸ παρδαλό καὶ ἀνόμιο πλήθος τῶν χωριδῶν, ποὺ βρίσκονται μαζευμένων διάγραμμα ποινής διώτερον παραστάσεως στην Ζνέλλη.

Φτάνει διώσε σὲ λιγάζο καὶ ή ὥστα γιὰ τὸ πιοιώτερο καὶ ποὺ διάδικτον νομίμερο. Γιὰ τὴν ἀνήμωση τῆς βαρειάς ἀγκύρας δηλαδή ἀπὸ τὸν Μπραντεφέρ.

Νά το! 'Έχει ἀλλάξει τὸ πολύχρονο του ντύσιμο καὶ στὸ γιγάντιο ποιούμενο τοῦ μαγιδιού.

Τὸ συμπαθετατό, μὰ ἀγριωτὸ κεφάλι, τοῦ ἐξαυλούντος καὶ τώρα, δπως καὶ ποίην, νάναι περήφραντα ίψρουμένο μὰ τὸ σπαρδόρωμο πρόσωπο του τὸ σπετάλων ἀχνὸν ἀνέτωτης μελαγχολίας καὶ τὰ τραχειά του κείλη ζαρώνουν στὶς γονιές ἀπὸ κρυρό, ἀγλήσαντο φαρμάκι.

Τὸ διότερο στὸν διάρραντο τοῦ — τὴ γνωμητὴ καὶ ἐπιθητικὴ — ξεστάση τῆς βαρειάς ἀγκύρας δηλαδή στὸν Μπραντεφέρ.

Νοιούντει κατάβασθα τὴν πέλαργο τοῦ φίλου τοῦ δύστυχος παληπάτος, καὶ σκαρφεῖς καὶ τὸν λάτρευε στὸν δέλτητρο καὶ τὴ γοητεία, ἀνακλαδίζει τὸ ποιούμενο γιὰ τὴν καλούσα καὶ καλούσα διάσπατον νὰ τὸν στεῦλη ἔνα φύρο, δάροιστο στομάγελο.

Τὶ καὶ δέν ἔξακολουθεῖ νὰ φιασεύν; Μία ποδούση 'Έκεινη ποὺ τὸν διάμαζε, τίτοτε πειά δὲν πορεῖ νὰ τὸν κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον.

Νοιούντει κατάβασθα τὴν πέλαργο τοῦ φίλου τοῦ δύστυχος παληπάτος, καὶ σκαρφεῖς καὶ τὸν λάτρευε στὸν δέλτητρο καὶ τὴ γοητεία, ἀνακλαδίζει τὸ ποιούμενο γιὰ τὴν καλούσα καὶ καλούσα διάσπατον νὰ τὸν στεῦλη ἔνα φύρο, δάροιστο στομάγελο.

Κάνει νὰ τὴν σηκώσῃ, μὰ τὸ τοσικούσιον ἀπ' τὴ θύειρη ποιούμενο τὸν δρυνεῖται νὰ τὸν δικούση. Σφίγγει τὰ δόντια του γιὰ κόβεται καὶ τὰ γόνατά του — τὰ τόσο δισταλέα πλάτη — νὰ λυγίζουν καὶ νὰ τρέμουν, σάν νάναι μεθυμένες.

Τὸ πλήθος πνίγεται ἀπ' τὴν δρωγία. Τὶ θὰ γίνη δραγαί; Θ' ἀ-

Χάρενε ύπεροχα στὸ τσίρκο, ντυμένη σάν μπαλαρίνα...

χύλιαδιν ἀστεῖα, γιὰ τὸν κάρη νὰ γελάση. Μὰ τοῦ βαρειάς δην τοῦ προσέχει. Μὲ βήμα δργὸ φτάνει κοντά στὴν ἀγκύρα, άνακλαδίζει τὸ ποιούμενο γιὰ νὰ τὸν κοβέται καὶ τὰ γόνατά του — τὰ τόσο δισταλέα πλάτη — νὰ λυγίζουν καὶ νὰ τρέμουν, σάν νάναι μεθυμένες.

Τὸ πλήθος πνίγεται ἀπ' τὴν δρωγία. Τὶ θὰ γίνη δραγαί; Θ' ἀ-

ΠΑΝΕΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ Κ. ΑΘΑΝ. ΖΕΡΒΟΠΟΥΛΟΥ (ΚΡΟΥΠ)

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΚΟΝΤΑ ΤΟ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗ

H.

Στάμινα πρόσφερε στούς ξένους της μεξέδες από έξοπλο τηγανητό και άφρατο μπακαλιάρο, λόγω της σαρωτικότητας των Χριστουγέννων, και ρεστίνα πεχχιμπάρι. Έτσι ο μακαρίτης Γαβριηλίδης με τη συντροφιά του έπιαν άφετά ώστε ζάλιστη-καν.

— Ξαπλώσουν στο δέντρο και κοιμήσουν, του λέει τότε μητρόκα ή οικοδέσποινα. «Έχω συνθήσει ένα γάγονο από αυτά με τους ξένους που έρχονται έδω, και είναι άστρησιοι στο πρασίνο...»

Και στη μακαριότητα αυτή της ξεστασίας και τον ίδιον την βρήκε πατόπιν ο κ. Στάμινος, όταν ξαναγύρισε από το Λαύριο.

Πέρασαν πολλά χρόνια και το πειστατικό αυτό δέν ξεφυγεί από τη μηνή του Γαβριηλίδη.

— Μπρέ, Στάμινο, τοῦ ξέλεγε διταν τὸν ἔβλεπε, τί κάνει ή μητέρα σου; «Έχει άπομνη από τον λαχαναριστούς μεξέδες που μάς έδωσε τότε; Νὰ τῆς πῆς χαραπίστααι και νὰ τὴν ἀγαπᾶς πολὺ!»

Γιατί κι' δίδιος δ' Γαβριηλίδης άγαπούσε ή μάλλον έλατρευε τη μητέρα του. Ή μεγαλείτερή του αδελνάμια ήταν ξεκίνηση.

Θυμούμανταν άπειθανε, χάσαμε έπι άδινημέρες τὸ Διευθυντή μας. «Εμενε σπίτι, δην δεν άφινε νὰ τὸν πλησιάστη κανείς, δην δεν άφινε και κανένα νὰ δη τη μητέρα του πεθαμείνη.

Κι' διολού έχαγε. «Έτρομάσαν οι πολιτείας φύλοι του, δ' Δήμαρχος Μερκούρης, δ' Κατσελίδης και οι Μπασάκος, νὰ τὸν τραβήξουν απὸ τὸν νεκρὸν τῆς μανούλας του, για νὰ μπρέσουν νὰ τὴ θάψουν.

«Επειτα τὸν έχασαν στην Κηφισιά. Έχει ξεμείνει άλογονάχος μερικές μέρες και κατόπιν ξαναφάντησε στὸ γραφεῖο.

Στὸ γραφεῖο του έλεγε τὴ φωτογραφία τῆς μητέρας του και θταν, κατὰ τὴ συνθήσια του, κλειδωνόταν μέσα, τὸ κλείδωμα αυτὸν έβαστον δέρχεται; Γιατὶ δὲ γινόταν μιλούσε μὲ τὴ μητέρα του πον τούφηγε για πάντα.

— Οταν άργότερα — στὰ 1920 — τὴν άπολονθησε κι' αὐτὸς στὸν τάφο, βρέθηκαν μερικά σημειωματάριά του, στὰ δοτιά σημείωνει διάφορες κουβέντες πον έκανε μαζέν της στὰ ονειρά του!

ποτύχη αυτὴ τὴ φορὰ δ' τρομερὸς Μπραντεφέρο;

— Αγδονὸς ίδρωτας λούπη τὸ κοφιν τοῦ ἀθλητοῦ. Λαχανίζει... Στενάζει... Τὰ μάτια του βάφονται στὰ αίμα. «Ααααα!... Δίγο άπομα... Χότ!... Λιγάκι άπομα, κι' ή άγρια στράνεται κάμπτοσες σπιθαμές πάνω απ' τὴ γῆ. Ή φίλεβες τὸν μετώπο του Μπραντεφέρο φυσοκώνουν καταπλικτικά καὶ τὸ νεφάδι τὸν σιδερένιων μιράτων του διακρίνονται κάτω απ' τὸ τεντωμένο δέρμα του σὰν χοντρό σχινιά...

— Ο Τυπικούνι, κατάχλωμος κοντά του, φοβάται και τομούδια νὰ βγάλῃ. Ματώνει ή ψυχή τον απ' τὸν σωματικὸ έκεινο σπαραγμὸ τοῦ λατρευτοῦ του συντρόφου και φίλου, και, μὲ κομμένη τὴν ἄνατα του απὸ τὴν ἀγνωμία, θερμοπο-ρασαλεῖ τὸν «Ψυστο νὰ τελεώσῃ γρήγορα ή τὸσο φριχτὸ και γιὰ τοὺς δοκιμασία...»

— Γιρίζει θωτόσο και στὸ πλήνος και ξεφωνίζει: — «Α!... Α!... Προσοχή, παρακαλῶ... Προσοχή, παρακαλῶ...»

— Η φωνή τοῦ Τυπικούνι πνίγεται ξεσαφνα. «Ο γέρο-καπούνος παλήστος τὰ χάνει. Μιὰ βοή τρομάρας στρώνεται απ' τὸ πλήθος. Μᾶ τι συνέβη λοιπόν, Θεέ μου;...

— Άλλοιμονο!... Ο γίγας, δ' τρομερὸς Μπραντεφέρο, κοιτατεί πει τὸ χώμα νεκροῦ! Ή ιπέρβανθρωπο τροστάστια τὸν νὰ στρώσῃ τὴ βαρειά έκεντη ἀγκυρα, τούφερε ἀποτλη-ξία. Τὸ πρόσωπο του είνε μελανισμένο, τὰ μάτια του γονολημένα, στριγμένα τὰ δόντια του.

— Ο τρομερὸς Μπραντεφέρο πέθανε!...

— Ο γέρο-παλητάστος ωρίνεται ἀπάνω του και σκούζει ἀπελπισμένα:

— Καλέ μου σύντροφο!... Παλιέ μου φίλε!... Μᾶ οι νεκροὶ δὲν άκουνε, οι νεκροὶ δὲν ἀπαντούν. «Ο θάνατος τοὺς σφραγίζει γιὰ πάντα τὰ χειλά!...

— Οι χωριστές φευγοντις χωρὶς κεφάλη γιὰ τὰ σπάτια τους. Δὲν σφέρονται παρὰ τὴ διασκέδασι πον κάσσανε...

— Νηστικὸς θ' ἀγρυπνήσθη τὴ νυχτα αὐτὴ πλάι στὸν παληὸ τὸν σύντροφο δ' γέρο-παλητάστος. Κι' αύριο πειά, ἀφού τὸν θάνατος καὶ αύτὸν σὲ μάλι σκάρη τὸν ταπεινὸν νεκροταφείον, τοὺς χωριούς, θὰ πάρω τὸ δρόμο τοῦ ἀγνώστου.

— Φτωχὲ παλητάστο!...

(Γραμμένες γιὰ τὸ «Μπευχέτε»)

Τὴν άνειφενόταν τακτικὰ καὶ ξενιούσε. Καὶ τότε ἐπάρετε τα σημειωματάρια αὐτά καὶ ἔγραψε τὸ άνειφο πον εἶδε, μὲ μολύβι καὶ με γαρατήρια ἀκανόνιστο.

Μέσοις στὶς ἀκανόνιστες αὐτές γραμμές τῶν σημειωμάτων διαφανεύεται η λατρεία τοῦ παιδιοῦ πρός τη μάνα. Τὴν άνομαλεῖ 'Εκείνη μὲ τὸ Ε πάτετε κεφαλιό. Ευτούσε δὲ τρομαγμένος ὅταν άνειφενόταν πῶς τοὺς πεθανεῖ, γιατὶ στὸν μέτρο τη νομίζει ζωτανή, διότι τὴν ηθελεία πάντα νὰ τὴν ἔχῃ κοτά τοῦ.

Φαντάζομα πῶς ήσυχασε μόνον δταν στὸ τελευταῖο του ταξεδεῖ έπιγε καὶ τὴ συνάντηση...

— Οταν πφωτοτηγμα στὴν 'Αρχόπολις καὶ πέρασε λίγος καιός, δ' Γαβριηλίδης οημοιεινε σὲ ένα ἄρρεν κατά τῆς τότε Κυθερίησεως, λιγάκι πο καυτερὸ πο τὸ προγνωμένα. Ήταν τότε ήπιοντός τῆς Δικαιοσύνης δ κ. Ν. Λεβίδης, ὁ διοίτος ἔθεωφησε τὸ ἄρρεν αὐτὸν έξι-θετικο καὶ διετάχθη η προφυλάξιος τοῦ δευτυντού καὶ τοῦ ἄπειθον συντάστου.

— Υπενθύνος τότε ηταν δη Μανωλάκης ο Ναυτιλίης, σήμερα διαπρεπής δικηγόρος στὴν 'Αθήνα.

Στὴν ἀρχὴ τοῦ ἔκρατησαν στὴ Διευθυνσι τῆς 'Αστυνομίας στὴν δόδον Πλατηνῶν, δτον τοὺς παρεχώρησαν οικούληρο τὸ διαμερίσμα τοῦ ἑπτάντα πατώπωτος. Τὸ διαμερίσμα αὐτὸ μετεβήθη μέσως σὲ γραφεῖο καὶ κοιτάνα ἀλλὰ καὶ σὲ «ειδύνουσα δεξιώσεως», γιατὶ διοι πον τὸν Λαθροπόλιδη πο ήσαν τότε στὶς δόξεσ τοῦ κι' αὐτὸς κι' ή έφερείαδα τον, ἔσπευσαν νὰ τὸν δούν καὶ νὰ τὸν συγχραδοῦν.

— Ο κ. Μπεργνίτσας μάλιστα, πον ηταν απὸ τοὺς πον ένθερμους σταυραστάς τον, κάθε πρωὶ έσπευσε στὸν πατώπωτος τὸν πον πον έπιθεμονος σταυραστάς τον, κάθε πρωὶ έσπευσε στὸν πατώπωτος τὸν πον πον έπιθεμονος σταυραστάς τον, καὶ πρέσκο ποντικό, τοὺς διοίτους πον έπιθεμονος δ... «εύτεθυνος μὲ τοὺς φύλους τον πον τὸν πον έπειστέποντον, γιατὶ δη ο Γαβριηλίδης ηταν, ως γνωστόν, καὶ έξοχην λιτοδιαιτος.

— Απὸ τὸν έσπειτούρια εἶπε ἄλλον τῆς «Μ. Βρεττανίας» καὶ τῆς «Αγγλίας» τοὺς έσπειτούρια πον φύλοι τοὺς τὰ παλύτερα φαγητά καὶ ή καλόπεραση ηταν τόσο έξαμετική γιὰ τὸν κ. Ναυτιλίης, δηστε ἔνα άπογευμα πον τὸν πον έπιθεμονος τον: «Μανωλάκης μον έπιθεμονος πον πον τὸν φύλευμα!». Έγκιο παρατείνομα στὸ Κακονθριοδικείο καὶ γιὰ σένα είνε άπαλωτικο, ο Μανωλάκης άπατησε:

— Θά τον κάμω... άνακοτή γιὰ νὰ μείνω μαζύ σας, γιατὶ έδω γράφουμε μὲ περισσότερο εύτενει!

— Κατάτον δ' Γαβριηλίδης μετεφέρθη, ἐνθυμούμα, στὸ Αιγανήνη Νοσοκομείο. Κι' έπειτα δὲ μετεβήθη μέσως σὲ σαλόνη, δτον τὸν Διευθυντής έδεχετο δηεστέ της τὶς προσωπικοτητες, πολιτικές καὶ οἰκονομολογικές, τῆς έποκης.

Θυμούμα, σὲ μὰ ἐπίσκεψη μαζί τούς τοιάντερα φαγητά καὶ ή καλόπεραση ηταν τόσο έξαμετική γιὰ τὸν κ. Ναυτιλίης, δηστε ἔνα άπογευμα πον τὸν πον έπιθεμονος τον: «Ο Φλετερός ηταν ένας γιατρός τῆς μόδας τότε στὴ Βιένην, πον ουστούστε γιὰ ν' ἀποειγνώστηται νὰ ἀργώσειες, νὰ μασάσῃ δ' κόσμος 70 φροές κάθε τον μπουκιά...»

Θιασότων λοιπὸ της νέας θεωρίας δ' Γαβριηλίδης — δηπον καὶ κάθε θεωρίας πον έπειτελεστε στὴ μαρωδιώνα τοῦ ἀγδώπον — έκανε πραγμάτων καὶ στὸν έπισκεψης τον καὶ μασσούνσε γελαστά καὶ δυνατά, χωρὶς νὰ έχῃ τιτοτε στὸ στόμα του γιὰ νὰ έφαμούση τὴ θεωρία τοῦ Βιέννηο.

— Καὶ σείσ, είτε σὲ μᾶς πον νέονς έπισκεπτες τον, ποσες φορές μασσάτε της μπουκιές σας;

— Πάνε άπασθητες κάτω! τον άπατησε δ' Στάμ.

— Τότε κλαύτε τὰ στομάχια σας, άπατησε δ' Γαβριηλίδης.

— Σ' ἄλλη πάλι ἐπίσκεψη πον τον καίμαψε, τὸν φρίκαυε νὰ συντητῇ, περικινλωμένος απὸ τὸν τοὺς έπειτελεστε τότε στὴν πολιτική. Ο συζῆτος ηταν πάλι γιὰ τὴ διάτα καὶ ίδια τὴ συνηθεία πον είχαν μερικο, πον κομψηδούν, νὰ πινου γάλα.

— Έγκιο, είτε κάποιος, έσω έναν τὸν προκειται νὰ κομητηθῇ, αντὶ γιὰ γάλα, τῷει μιὰ μεγάλη φέτα μαύρον στανένιον φωμού καὶ κομψάται!

— Ποιός είνε αὐτός; φώτησε τότε περιεργος δ' Γαβριηλίδης.

— Ο φύλος σου δ' Πέτρος Πρωταπαταδέσπος.

— Ο Γαβριηλίδης γέλασε καὶ είτε στὸν πρωταπαταδέσπος στὴν Ελλάδα!

— Καὶ η προφητεία αὐτὴ έξεπληρωθή μετά μιαν δεκατεταστία τοταν τόσον τραγικὸν τρόπον, δηστε εύτυχως γιὰ τὸν Γαβριηλίδη, δὲν ξούσε γιὰ νὰ θηρηση τὸν φύλο του γιὰ τὸν ίδιο καὶ σκληρὸ θάνατο του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

